

България в дланта ми

България е моята Родина! Тя е прекрасна страна, притежава безценни богатства! И всички те принадлежат на нас, българите!

Още от малки опознаваме родния край, заражда се любовта ни към родната земя, към родния език и славна история. Научаваме за природните богатства на България, мечтаем да покорим високите й планински върхове, да прекосим всички нейни поля, да отдъхнем под сенките на нейните гъсти гори и да се потопим в нейните дълбоки реки. Искаме да опознаем всички нейни природни чудеса!

България е малко кътче от Рая, събрало в себе си невероятната красота на лазурното топло море и великолепието на планинските върхове. Българската земя е щедро надарена от природата с изключително разнообразие на пейзажа, богата флора и фауна и много минерални извори. Красиви планини, долини, гори, езера, водопади, реки, море – можеш да откриеш всичко, което поискаш. Уникална природа!

Но когато пораснем, научаваме и за проблемите й. Виждаме живота и от грозната му страна – лоша политика, лошо образование, лоша медицина....

Срещаме се с отчаянието, безнадеждността, безверието. Разбираме, че финансовата криза оказва влияние върху обществото. Разбираме го, когато родителите ни останат без работа. Цените се повишават и те нямат избор – правят това, което се случва с много безработни у нас – заминават в чужбина, за да осигурят по-добър живот за семействата си.

Заминаваме и ние, децата, с тях в някоя по-добре устроена страна, с по-добро здравеопазване, с по-добра образователна система, с по-далновидна политика. Учим се на чуждия език, традиции, манталитет. Живяваме в тази чужда страна спокойно, вече приели новото. Но как ще намерим спокойствие там, където сме чужди? Как да живеем добре, когато едно болезнено чувство ни тегли обратно към корените ни, обратно към нашата България?

Ние носим България в сърцата си! Не я забравяме, интересуваме се каква е ситуацията там, очакваме живота на хората да се е подобрил. Но, уви! Следим събитията по телевизията и интернет, ужасяваме се от несправедливостите, ядосваме се, че държавата е безразлична. И сме безсилни! Съмняваме се, че пресата ни манипулира.

Но когато се завърнем, виждаме всичко това наяве. Отчаяни хора, с тъжни и угрижени лица, с големи проблеми и нерадостни съдби. Единственото, което чувстваме най-силно, е това колко сме безсилни.

Но не е така!!! Ние сме бъдещето на България, ние сме тези, които трябва

да искаме по-доброто за нея! Ние сме тези, които можем да променим съдбата на нашата родина. Нека само да си представим, че всички, които бяхме принудени да напуснем родината си, един ден се завърнем. И й помогнем да възкръсне „като феникс от пепелта“.

О, да, ние можем! Ние сме силни! Ние сме горди с една велика история, която разказва през колко трудности са преминали нашите прадеди.

А сега е нашето време – да оставим ярка диря в новата история на България.

Хора, събудете се от еднообразното си и скучно ежедневие и помогнете за благородната кауза! Нека да възкресим величието на нашата майка България, защото сега тя е в наши ръце, ние я държим в дланта си! Тя ни принадлежи, а сега е време да я възобновим!

България е във всеки от нас – в душата ни, в сърцата ни – там ние я пазим! Аз я усещам, а ти? Усети я и ти, помогни й, и направи щастлив не само себе си, но и хиляди хора по света! Нека да покажем, че не сме я забравили, че нейното бъдеще не е загубено. Нека да покажем силата на един любящ народ, защото България ни свързва – където и да се намираме. Тя е винаги с нас, защото ние сме България!

Аз обичам България! За мен тя е надежда и вяра, гордост и съдба!

Аз принадлежа на България и ще го докажа пред света. А какво ще направиш ти?

Не чакай, а позволи на сърцето си да те води, да те заведе в нашата прекрасна страна, в нашата родна България!

**Таня Тодорова, 16 год., 10 клас,
БСОУ „Д-р П. Берон“, гр. Прага**

Снимка: Мария Захариева

България в дланта ми

България е страна, която се простира в източната част на Балканския полуостров. За повечето хора от Чехия или Словакия тя представлява място, което е подходящо за лятна ваканция. Освен факта, че в тази държава могат

да намерят море, отличен климат и в сравнение с нас по-евтина храна и настаняване, хората не знаят нищо повече за България. Но това, което е най-лошото в тази ситуация според мене е фактът, че хората дори не искат

да знаят нещо повече. Все още в тях са вкоренени стереотипите и представите, свързани с понятието „Балкански полуостров“ като мръсно място, където до този момент местните хора водят войни и са абсолютно раз-

лични от останалата част на Европа. Ако погледнем на картата на Европа, България не се намира толкова далеч от нас. Но хората чувстват това съвсем различно. Балканският полуостров е просто друг свят, който ние не можем да разберем. Наистина ли е така? Със сигурност мога да кажа, че този начин на мислене не е правилен. Когато започнах да следвам Българска филология в Бърно, пред мен се откри едно голямо предизвикателство, за което дотогава не предполагам, че би могло да се появи. Това предизвикателство е свързано с разбиранията и мисленето за България. И защо има нужда да давам обяснения за България? Когато кажа на някого, че уча български език, веднага следват неизброимо количество въпроси. Разбира се, че първият е: „Защо учиш български език?“. След това и други питання, хората не се притесняват да изказват всякакви разсъждения и погрешни мнения за България. Така например съм чувала, че столицата на България е Букурещ, че българите не са славяни, че българите пишат с латиница, дори са ме питали дали в България не ме е страх да вървя по улицата, или дали не се опасявам от проблеми заради храната. В началото много се ядосвах заради тези неща, но след известно време осъзнах, че ако хората си мислят само глупости за България и мене ме смятат за чудачка, аз трябва да използвам тази ситуация и да я превърна в нещо по-позитивно. Не ме беше яд, че хората не знаят нищо за България, аз също не зная нищо за Финландия, Швеция, ядосана бях, защото хората имат абсурдни предразсъдъци и са прекалено заслепени от западния свят и всичко останало е за тях само бедност и мръсотия. Аз съм много отворен човек, който няма проблем да се запознава с нови хора. Живея като студент, това значи, че често посещавам събития и купони, където често намирам нови приятели, това значи – много често се появява възможността да разказвам за най-любимата си страна. Още не съм се запознала с някого, който да няма въпроси за моята специалност. Със следването на българска филология приех още една задача – създаване на образа на България като красива страна с много места, подходящи за

посещение, с впечатляваща култура и изкуство. Когато размишлявам за най-красивите места в България, на ум ми идват две – Велико Търново и Несебър. Аз съм виждала в живота си много красиви и великолепни градове като например Париж, Будапеща, Истанбул, ... но нито един град не притежава толкова невероятна атмосфера като Велико Търново. Малките улички с всякакви малки магазинчета и кафенета, където е много лесно да се загубите. Резерватът „Царевец“, катедралата „Рождество Пресветая Богородица“, църквата „Свети четиридесет мъченици“, музеят „Сарафкина къща“, всичко това са величествени забележителности. Но има едно специално кътче във Велико Търново, което има особено място в сърцето ми – паметникът „Асеневци“. До този паметник прекарах няколко нощи с приятелите ми, с които посетихме летния семинар в този град. Не мога да обясня какво внушително влияние оказва той върху мен. Намира се край реката до Стамболовия мост, оттам има изглед към големия хотел „Велико Търново“, към Художествената галерия. За мен Несебър също има чудесна атмосфера. Един от най-древните градове в Европа се откроява с красотата на старата част на града. Невероятно е, че на толкова малко място можете да намерите няколко църкви и музеи. Аз бях силно очарована от антикварните магазини, където купих невероятни картички и малки картинки, изобразяващи Несебър преди няколко години. Когато някой иска да му разказвам за България, не само за невероятните места за посещение, веднага ми се иска да кажа нещо за хората. За манталитета им, защото мисля, че е по-различен. Имам чувството, че хората в България живеят по-спокойно. Не бързат толкова, не се ядосват, ако някой закъснява 5 минути... Просто българите не стресират като нас. И кой не би харесал това? С този манталитет е свързан и начинът, по който българите се забавляват. Те просто обичат да танцуват и да пеят. И когато правят

това, се радват искрено и неподправено. Радват се, че са живи и здрави в този момент и не се притесняват за утре. Българите трябва да се гордеят със своите народни песни и танци. Те са толкова разнообразни, различни. На мен много ми харесва, че хората в България просто познават културата си. Всеки може да танцува добре, всеки може да пее „Бяла роза“. Хората около мен вече знаят, че много обичам България. Знаят, че винаги имам нужда да разказвам не само за тази държава, но и за всичко, свързано със следването ми. Много често препоръчвам текстове от български автори, така че приятелите ми вече четат Алек Попов, Дончо Цончев, Блага Димитрова или Димитър Димов. Когато кажа на най-добрата ми приятелка от Словакия, че гледам филма „Източни пиеси“ (за 6-ти път), тя веднага разбира за какво става въпрос. Но най-много се радвам, че през лятото няколко от приятелите ми искат да заминат за България. Казаха ми, че когато са видели моите снимки от Несебър или Пловдив, били очаровани. Дори някои от тях искат да научат малко български, за да нямат нужда да използват английски. Тази есен очаквам 8 души в София, които искат да дойдат при мен на гости, когато ще бъда там по Еразъм. Всъщност това беше замисълът ми – да приближа частта на Балканския полуостров до хората около мен. И вярвам, че мисията ми е успешна.

Михаела Иванова

